

filere det Mindste derved, men i ethvert Tilfælde skal man ikke skærpe dem paa den Maade, som det ærede Medlem foreslaaer. Oprør bestømmes efter deres Udfald, og det ærede Medlem har selv i saa Henseende nævnt Louis Philippe; han kom paa Thronen efter et Oprør og mistede den ved et Oprør. Det ærede Medlem har ligeledes oplevet den Tid, da nogle føderlandsfinde og behjertede Mænd i vort Naboland udsørte den Gjerning, som herefter skal straffes med Døden, idet de berøvede deres Konge Friheden, men det ansaaes for en god Gjerning; det lykledes, og derfor var det rigtigt. Man sætte altsaa ikke som ufravigelig Lov, at alt Oprør og alle den Slags Forbrydelser skulle straffes med Døden; vi vilde da let komme til at ønske os mange af de Hoveder tilbage, der vare faldne efter det ærede Medlems Forslag. Har det ærede Medlem dernæst ikke tænkt sig, at hans Forslag vil kunne ramme saadanne Forbrydelser, som Ingen af os ønsker straffet med Døden, og at saaledes f. Ex. de Folk, der tragte efter at indføre Personalunionen, kunne blive dømt derefter? (Tscherning: Ja, for mig gjerne!) Ja, jeg afstyer Personalunionen, ligesaavel som jeg haaber det ærede Medlem gjør det, men derfor kan jeg ikke sige, at jeg bifalder, at Folk skulde straffes med Døden, fordi de forsøge paa at indføre den. Det vilde føre meget for vidt at sætte Dødsstraf for den Slags Tilbøieligheder til at omordne den danske Stat, hvad her vil sige at bringe den danske Stat i Ulykke. Jeg haaber, at det høie Thing vil følge den høitærede Justitsministers Anmodning om at forkaste alle de strenge Endringsforslag, som det ærede Medlem har stillet. — Jeg haaber ikke mindre, at det Forslag, som er stillet under Nr. 54, vil blive forkastet, thi skulde det vedtages, at den, der i Tale eller Skrift udtaler sig paa en saadan Maade, som i § 73 omhandles, er man, naar man udelader Ordet „offentlig“, givet til Priis for de værste Følger paa Grund af opsnappede Breve eller uforsigtige Ytringer i Hjemmet, i en Vennekreds osv. Der vilde under mange Omstændigheder ingen Ende være paa Espioneriet og Forsølgelserne, naar dette lille Ord „offentlig“ her blev udeladt, men jeg

har den Overbeviisning, at det høie Thing ikke vil gaae den Vej, som her er foreslaaet.

Klein: Ved Behandlingen af det foreliggende Afsnit er jeg i den i en vis Henseende behagelige Stilling, at jeg ikke staaer som en Slags bestilket Forvarer for et Arbeide, hidrørende fra en Commission, hvori jeg har havt den Ære at have Sæde. Jeg kan idag saae Veilighed til i Gjerningen at vise, hvorledes jeg meget godt kan beslutte mig til at stemme for Andres Anskuelser end mine egne, ja endog til at erkjende, at det, som er fremkommet fra andre Sider, er bedre end det, jeg oprindeligt selv har været med til at frembringe. Jeg skal saaledes begynde med den Tilstaaelse, som ganske vist falder mig noget vanskeligt, efter hvad der er udlagt af den ærede sidste Taler (Hage), at det Forslag, som under Nr. 53 er stillet til § 73 af det ærede Medlem for Holbæls Amts 2den Valgkreds (Tscherning) ikke blot hidrører fra den meget omtalte Commission, men, ja jeg gruer næsten ved at sige det — det er et Forslag, hvortil jeg paa en vis Maade staaer i et faderligt Forhold, endog i Modsetning til mange andre Bestemmelser. Det er vistnok ingen Hemmelighed — og i alt Fald seer jeg ikke, hvorfor det skulde vedblive at være det — at en Bestemmelse af det Indhold, som her omhandles, først kom ind paa det allersidste Stadium af Sagens Behandling i Commissionen, og det af et ganske særligt Hensyn, hvorom der nu ikke længere kan blive Spørgsmaal. Denne Bestemmelse har senere haft en saa mærkværdig Historie, at det forekommer mig, at der netop for mig er Anledning til at udtale, at denne Paragraph, hvorpaa man senere har lagt en saa overmaade stor Vægt, hidrører fra Commissionen, og specielt fra den Side af den, hvortil jeg hørte, ligesom den, da den fremkom, mødte Modstand fra den Side, hvorfra man ellers kunde være tilbøielig til at troe, at den vilde have fundet Understøttelse. Tingen er, at Bestemmelsen fremkom, ikke fordi man i og for sig, theoretisk betragtet, ansaae den for at være nødvendig eller hensigtsmæssig, men fordi man netop, naar Sagen toges practisk, meente, at det kunde være gavnligt udtrykkeligt at udtale Noget, som man